

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE SPELBREKER

Blijspel in drie bedrijven door

JAN CORNELIS

Toneelfonds J. JANSSENS * Antwerpen

1986

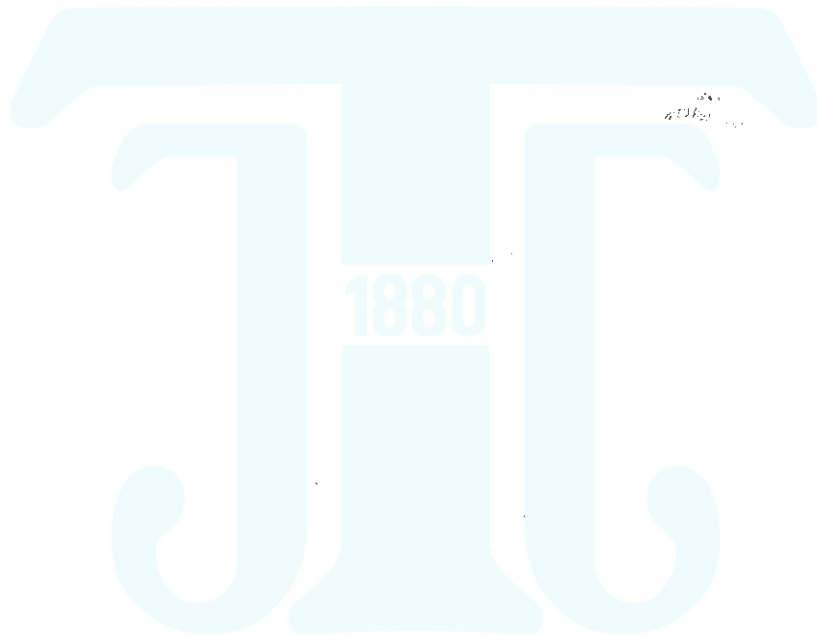
(N° 1579)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel.

Men mag geen gebruik maken van gekregen of gehuurde boekjes!

© 1986 Toneelfonds J. Janssens

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

P E R S O N A G E S.

Dames.

Angèle VAN HOUT: de kuisvrouw
Bertha VAN LANGENDONCK: bediende
Kitty DE WOLF: typiste
Maria: klant
Julia: klant
Juffrouw NELISSEN: klant
Jennifer: bendelid

Heren.

Jean-Claude KAPUSTA: nieuwe bediende
Maurice VAN GORP: bureauchef
Marcel: postbode
Frans: postbode
Jef: politieagent
Overvaller 1: (Fig.)
Overvaller 2: (")
Politieagent 1: (")
Politieagent 2: (")
Chef: (bedoeld voor de regisseur)

TER INLEIDING IETS OVER DE PERSONAGES.

Angele VAN HOUT: Een vrolijk, volkse type met een grote mond maar een goed karakter. De leeftijd is hier in feite niet zo belangrijk en kan dus afhangen van actrice tot actrice.

Bertha VAN LANGENDONCK: Eerder 50 dan 40 jaar oud. Zit al vele jaren op de post. Een eerder rustige, gezellige dame die je echter best niet op haar tenen trapt. Ze heeft een aangeboren gevoel voor rechtvaardigheid.

Kitty DE WOLF: Niet ouder dan 30, maar zeker geen onervaren bakvis meer. Ze is erg aantrekkelijk gekleed: modern en een tikkeltje uitdagend zonder echter platvloers te worden. Haar succes bij de mannen is niet te wijten aan korte rokken of diepe décolletés, maar wel aan een verfijnde verleidelijkheid. Ze is sluw en geslepen. Ze deinst voor niets terug.

MARIA: Gezellige, volkse vrouw van boven de 30.

Juffrouw NELISSEN: Al dan niet: gepensioneerde onderwijzeres. Ze is flink naïef en praat met een zachte stem op een voorzichtige toon. Het prototype van de oude vrijster met een natuurlijke afkeer voor openstaande kragen en schuine moppen. Het leven is voor haar een ernstige zaak.

JULIA: Ietwat knorrige, achterdochtige, gepensioneerde vrouw. Geen katje om zonder handschoenen aan te pakken.

JENNIFER: Heeft in het stuk twee totaal verschillende gedaanten:

- 1) Als zogezegde moeder van Jean-Claude: een gedistingeerde dame met klasse. Uiterst verzorgde, aantrekkelijke, rijpere vrouw.
- 2) Als overvalster: een atletische leeuwinnin die haar prooi bespringt. Sportief gekleed, bvb. laarzen, lange broek en leren jekker.

Jean-Claude KAPUSTA: Een doodbrave, naïeve jongen die, God weet hoe, in een slecht milieu terechtgekomen is. Al zit Kitty daar blijkbaar voor veel tussen. Verschrikkelijk onhandig behalve in knokpartijen.

Maurice VAN GORP: Rustige vrijgezel die zich meer dankzij trouwe dienst dan door zijn intelligentie bij de post heeft opgewerkt tot bureauchef, hoewel hij elke aanleg tot gezag mist. Is bij

moeder thuisgebleven en brengt zinn vrije tijd naast het voetbalveld of in de kroeg door. Heeft een haast ziekelijke zwak voor Kitty.

MARCEL: Vrolijke, goedlachse levensgenieter zonder complexen.

FRANS: Zelfde type als Maurice, alleen nog rustiger en zonder ziekelijke zwak.

OVERVALLERS: Atletische kerels, bij voorkeur in het zwart gekleed.

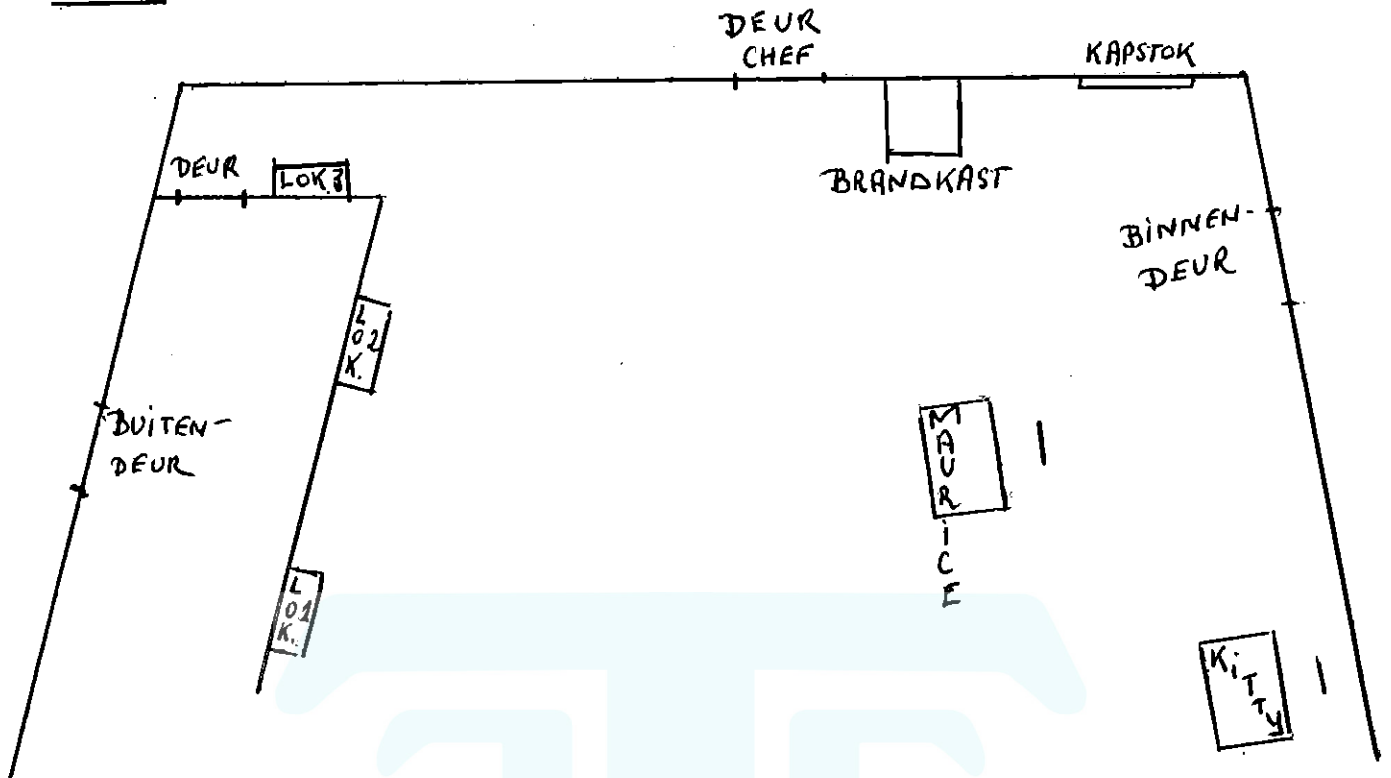
POLITIEAGENTEN: In uniform !

JEF: De plaatselijke commissaris. Een bekende en graaggeziene dorpsfiguur die echter een door Kitty wakker gemaakte drang naar hartstocht en rijkdom niet kan bedwingen. Ook Jef moet absoluut in uniform gespeeld worden.

CHEF: Een deftige, gedistingeerde heer. Een rol die in feite voor de regisseur bedoeld is.

P.S. Deze typeringen zijn zeker niet als wetten of strenge voorschriften op te vatten. Ze zijn het resultaat van de eerste opvoeringen van het stuk, die volgens ondergetekende voor heel wat verbeteringen vatbaar waren. Elke regisseur behoudt uiteraard het volste recht op een eigen interpretatie.

Jan Cornelis.

TIJDSINDELING.

EERSTE BEDRIJF: Vrijdagmorgen, ongeveer half negen

TWEEDE BEDRIJF: Een uur later

DERDE BEDRIJF: Vlak na de middag

EPILOOG: Precies 1 week later, vrijdagmorgen

EERSTE BEDRIJF.

Vrijdagmorgen. Angèle is aan 't schoonmaken. De radio speelt op de achtergrond. Het is ongeveer half negen. Angèle kijkt op haar horloge. Ze gaat af rechts. Ze komt terug met een thermofles en een kop. Ze giet in, drinkt langzaam en met kleine slokjes. Wanneer haar kop leeg is, begint ze terug te kuisen.

Klopje op de deur.

ANGELE: (verschrikt zich) Ja ? Binnen ! (erbebeurt niets) (Luider)
Binnen !

Deur gaat langzaam open. Jean-Claude binnen.

ANGELE: Aha, wie we daar hebben. Je bent er zo vroeg bij ! (gaat in-tussen verder met kuisen)

JEAN-CLAUDE: (verlegen) Goieemorgen, Mevrouw. Mijn naam is....

ANGELE: Jean-Claude Ka....

JEAN-CLAUDE: Kapusta ! Maar hoe weet U dat.....

ANGELE: Dat je zo heet ? Oh, omdat ze ons dat al verteld hebben, hè ! Als er hier op de post een nieuwe bijkomt, dan is dat een gebeurtenis, hoor ! Oh ja, ik ben Angèle, de kuisvrouw. Maar, maak je niet ongerust ! Ik kom alleen maar 's vrijdags. Veel last zal je van mij niet hebben !

JEAN-CLAUDE: Dus, iedereen, enfin, ik bedoel, het personeel is ervan op de hoogte gebracht dat ik hier in dienst genomen ben.

ANGELE: Ah ja, natuurlijk. Maurice heeft ons dat vorige week "officiëel meegedeeld", zoals hij dat zegt. (grinnikt) De sukkelaar dacht dat hij groot nieuws had.

JEAN-CLAUDE: Wat bedoelt U ?

ANGELE: (houdt even op met kuisen) Dat iedereen dat al veertien dagen wist en dat het dus geen nieuws meer was. Maar ja. (kuis verder) Maurice, da's een brave vent. Als de chef tegen Maurice zegt: "Mauriske, zeg 'ns tegen 't personeel dat er vanaf morgen geen koffie meer mag gedronken worden buiten de koffiepauze", dan doet Mauriske dat. En wij knikken. Dan is Maurice content, hè. Ah ja. De volgende dag is hij dat toch vergeten. (stopt. Giet kop koffie in). Ook eentje hebben ?

JEAN-CLAUDE: Nee, dank U. Ik drink geen koffie.

ANGELE: Ah nee ?

JEAN-CLAUDE: Nee, mijn maag kan daar niet zo goed tegen.

ANGELE: Wat drink je dan ?

JEAN-CLAUDE: Thee.....met citroen !

ANGELE: Da's om 't moeilijk te maken, zeker ?

JEAN-CLAUDE: Hoezo ?

ANGELE: Wel ja, die zakjes en dan die citroen. Al die complimenten. (kuist verder) We zullen van in 't begin een goede overeenkomst maken. Die zakjes niet zomaar in de vuilbak, hè ! Er zijn hier op de post enveloppen genoeg. Steek alles daar maar in. Zo deed Jos, je voorganger, dat ook.

JEAN-CLAUDE: Ja maar, als 't echt te moeilijk is.....

ANGELE: Bah nee. 't is niet te moeilijk. (stopt) Ik heb het toch gezegd. Jos dronk ook thee en daar heb ik nooit last mee gehad. Allez, toch niet voor dat Maurice de enveloppen moest tellen van de chef. Maar kom, we regelen dat wel.

JEAN-CLAUDE: Hoe lang heeft Jos hier gewerkt ?

ANGELE: 35 jaar ! Jaja, nooit ziek en altijd goed gezind. 't Zal niet gemakkelijk zijn om hem te vervangen.

JEAN-CLAUDE: Nee, dat zal wel niet.

ANGELE: Allez, ik ben er mee weg. 'k Zal het bureau van de chef maar 'ns onderhanden nemen, want dat zal wel nodig zijn. Tot straks bij den thee, hè ! (verdwijnt in bureau chef)

Bertha op.

BERTHA: Goemorgen. Jean Claude is 't zeker, hè ?

JEAN-CLAUDE: Ja, Mevrouw.

BERTHA: Oh, maar je heeft me niet "mevrouw" te noemen hoor. Zeg maar rustig Bertha. Dat doen ze hier allemaal. Zeg, is Angèle hier niet ? 't Is toch vrijdag, hè ? Och God, en de dertiende nog wel ! Een speciale dag om te beginnen, vind je ook niet, Jean-Claude ? (gaat naar bureau chef) Dag Angèleke, ik dacht wel dat je hier zou zijn. Hoe is 't ermee ?

ANGELE: Vrijdag, dat wil zeggen kuisdag, hè Bertha.

BERTHA: Zeg Angèle, wat ik wou zeggen. Ik heb gisteren dat recept 'ns geprobeerd dat je mij vorige week hebt gegeven, hè.

ANGELE: Ja ? En ?

BERTHA: Wel, euh, ik vond dat nog zo slecht niet, maar onze Gust vond het weer te zout, hè !

ANGELE: Jamaar, heb je niet teveel bonenkruid gebruikt ? Daar moet je mee oppassen, want dat is wel sterk, hoor !

BERTHA: Ah twee pakjes. Net zoals je gezegd had, hè.

ANGELE: En geen zout dan.

BERTHA: Oei, jawel !

ANGELE: Ah, maar dan geloof ik dat het zout was !

BERTHA: Ja, maar wacht, hè. (haalt briefje van tafel loket 2)
Dat moet ik dan nog 'ns opschrijven. 'k Zal de deur maar dicht-
doen zeker, Angèle.

ANGELE: Jaja, want 't is Maurice zijn uur, hè. Kwart voor negen.

BERTHA: (gischelend tot Jean-Claude) Als wij twee aan 't babelen
geraken. Je moet tegen Maurice niks zeggen. Ik regel dat wel.
(deur dicht) Maurice op. Krant onder de arm.

MAURICE: Ah, dag meneer Zapusta.

JEAN-CLAUDE: Kapusta ! Jean-Claude Kapusta !

MAURICE: Juist ja, Kazusta. Dat was het. U bent er vroeg bij, zie
ik. Ik ben Maurice Van Gorp en ik ben hier onderpostmeesterbureau-
chef. Enfin, we noemen mekaar hier altijd bij de voornaam, hoor.
Dat euh, dat is gezelliger, nietwaar ?

JEAN-CLAUDE: Ja, dat is waar.

MAURICE: (gaat aan bureau zitten) ZO, Jean-Claude, jij komt dus
bij de post werken.

JEAN-CLAUDE: (gemaakt luchtig) Jawel Meneer, euh, Maurice.

MAURICE: Tja. In 't begin zal je je natuurlijk wel moeten inwerken.
Maar je zal zien dat het allemaal niet zo moeilijk is.

Bertha zal je alles wel uitleggen. Maar ja, je zal Bertha al wel
gezien hebben, zeker. (men hoort vrouwen op de achtergrond tateren)
Och ja, 't is vrijdag vandaag ! (begint krant te lezen)

JEAN-CLAUDE: Is er misschien een mogelijkheid om ergens te gaan
zitten, Maurice ?

MAURICE: (verdiept in krant) Verdomme, nu spelen die morgen al...
Wat zeg je ?

JEAN-CLAUDE: Of ik ergens zou kunnen gaan zitten ?

MAURICE: Euh, jaja, tuurlijk, euh.....Neem loket 3 maar. Dat ge-
bruiken we toch niet meer.

JEAN-CLAUDE: (aarzeland naar loket 3. Installeert zich daar)
Stilte. Enkel de radio speelt nog.

MAURICE: (kijkt op horloge, daarna in de richting van het bureau
van de chef. Leest hoofdschuddend verder in de krant)

Klop op de deur links.

MAURICE: (geschrokken) Bertha ! Bertha !

Bertha en Angèle op.

BERTHA: Jaja, Angèleke. Dat zal wel dat zoiets niet gemakkelijk is. Ik beseft waarschijnlijk niet hoe gemakkelijk is het heb, hè ? De eerste winkel is de slager en da's juist vijf minuten van bij ons.....

ANGELE: Ja, maar dat is een luxe, hè Bertha. Ik heb al tegen Louis iets gezegd van een tweede autootje. Maar amaai....ik ben daar maar één keer over begonnen. Oeioeioei, die ging nogal tekeer, zeg !

BERTHA: Ik kan het mij voorstellen, ja.

Opnieuw geklop.

BERTHA: (kijkt verschrikt op haar horloge) Is 't al zo laat ! (tot Maurice) Hoe laat is 't, Maurice ? (klopt op haar horloge)

MAURICE: (onverstoorde) Goeie Morgen, Bertha. Alles goed, toch, ja ?

ANGELE: 't Is hoog tijd, Bertha. Ga jij maar open doen. Ik zet de radio wel af. (doet het en gaat af rechts)

BERTHA: (haast zich naar de deur links) Maurice, zou je die krant niet opzij leggen ? De winkel gaat open, hè.

MAURICE: (gemaakt gehoorzaam) Ja chef. (leest verder)

Jennifer op.

BERTHA: Goeiemorgen, Mevrouw. U bent de eerste klant vandaag.

JENNIFER: Ja, dat dacht ik wel. Maar 't is voor onze Jean-Claude da 'k kom. (diept thermosfles uit winkeltas) Die is hier toch al, zeker ? Ik ben namelijk zijn moeder.

BERTHA: (wijst naar loket 3) Daar zit hij, achter U. (gaat terug achter loketten, neemt plaats aan loket 2)

JENNIFER: Hier jongen, je thermosfles. Die had je natuurlijk op tafel laten staan (zet thermos voor loket 3) Want de jeugd van tegenwoordig ! 't Is toch erg, hè Meneer ?

Jean-Claude kijkt stomverbaasd naar thermosfles en naar Jennifer.

MAURICE: (schrikt op van krant) Euh, jaja Mevrouw.

Stilte. Maurice bemerkt stilte en begint zich ongemakkelijk te gaan voelen. Ondertussen probeert Jean-Claude tevergeefs de thermosfles door 't loket te krijgen.

BERTHA: Maurice hoort nogal slecht, de laatste tijd, Mevrouw. Maar dat zal seffens wel beteren. Als Kitty er is, onze typiste.

JENNIFER: Oh, zo zit dat. Ja, ja ! Och ja, die mannen, hè !

ANGELE: (op met dienblad koffie) Jean-Claude, wat is er jongen ?
't Marcheert niet, zeker ?

Allen kijken naar Jean-Claude. Iedereen schiet in de lach.

JENNIFER: Maar Jean-Claude, toch !

ANGELE: Als ik jou was, zou ik rond gaan, jongen.

JEAN-CLAUDE: Ja, dat zal wel het beste zijn, Angèle. (staat bedremmeld recht)

JENNIFER: Zeg, nu ik hier toch ben, zou U mij 10 postzegels van twaalf kunnen geven ?

Kitty op. Jennifer en Bertha spelen verder. Jennifer na een tijdje af.

KITTY: (snelt dadelijk naar Maurice. Deze krijgt net koffie van Angèle) Ja Maurice, sorry dat ik zo laat ben, hè.

ANGELE: (venijnig) Die bussen van tegenwoordig, hè Kitty ?

KITTY: (overdreven verontwaardigd) Ja maar ! 't Is echt waar, Angèle !

ANGELE: (gaat Bertha koffie geven) En dat die toch altijd van dezelfde kant te laat komen, hè Kitty ?

KITTY: (beteuterd) Serieus, Maurice. Die bus was echt te laat. Jij gelooft me toch, hè Maurice ?

MAURICE: (vaderlijk) Ik geloof jou, Kitty. Ik zal tegen de chef zeggen, dat.....

KITTY: Moet de chef dat nu echt weten ? Allez Maurice, voor die ene keer ?!

MAURICE: (vermanend) Ene keer, ene keer....Vorige week was je óók te laat, hè Kitty ?

KITTY: 't Zal niet meer gebeuren, Maurice.

MAURICE: (zuchtend) Allez, vooruit dan.

ANGELE: Zot !

KITTY: Je bent een schat, Maurice. (geeft hem een klappende zoen)

MAURICE: (rood wordend) Jaja, 't is goed. Euh....d'er is nog werk, hè zeg.

KITTY: Ik ga er direkt aan beginnen, Maurice ! (snelt naar eigen bureau)

ANGELE: (wil naar Jean-Claude gaan) Oh ja, da's waar ook. Geen koffie zeker.

JEAN-CLAUDE: Nee, dank U wel, Angèle.

ANGELE: De chef zal er wel zijn, zeker. (klopt voorzichtig)

STEM: Ja ! (Angèle gaat binnen)

MAURICE: Zeg Bertha, zou jij Jean-Claude zo'n beetje wegwijs kunnen maken.....

KITTY: Jean-Claude ? Oh, is die er al ?

MAURICE: Jean-Claude, kom 'ns hier, jongen. Jean-Claude, dat is....

JEAN-CLAUDE: (stevent zalig glimlachend op Kitty af en drukt haar vastberaden de hand) Dag Kittytje !

KITTY: (koel) Dag, Jean-Claude.

Bertha en Maurice staren mekaar stomverbaasd aan.

MAURICE: Euh, jullie kennen mekaar al, zie ik.

KITTY: Ja, van in de kleuterklas. We zaten toen naast elkaar.

MAURICE: Ach zo, jaja. Allez, Jean-Claude, da's plezant voor jou dat je hier iemand kent.

ANGELE: (op) Maurice, op 't appel, jongen. De chef wil je dadelijk spreken. (Angèle af rechts)

MAURICE: Bertha, zoals afgesproken dan, hè ? Geef Jean-Claude loket nummer 2. Enfin, of 't moest zijn dat jij liever.....

BERTHA: Nee, nee, Maurice. Ik blijf op 1. Zeg, vergeet niet te vragen wanneer we dat glas krijgen, hè ?

MAURICE: Welk glas ?

BERTHA: Wel ! Dat gepantserd glas voor de loketten, tiens ! (naar loket 2)

MAURICE: Oh ja, da's waar ook. (af)

BERTHA: Ga maar zitten, Jean-Claude. Kijk hier is het boek met al de postzegels. We zullen daarmee beginnen. De lijst met de tarieven hangt hier. 't Is best dat je die zo snel mogelijk van buiten kent.

KITTY: Ja, ja, en eens dat je hem kent verandert alles weer.

BERTHA: (ernstig) Ja, Kitty, da's waar. Maar 't is toch gemakkelijk dat je hem kent. En dan hebben we hier.....

Er komt een klant binnen: Maria, vrouw van middelbare leeftijd.

BERTHA: Ja, de rest zal ik direct wel uitleggen. Want, onthou dat goed: 't Speelt geen rol waar je mee bezig bent: de klanten komen op de eerste plaats. Als je zelf ergens moet wachten, dan vind je dat ook niet fijn, hè ! Waar of niet waar ?

JEAN-CLAUDE: Dat is zeker waar, Bertha.

BERTHA: (naar haar loket) Ah, dag Maria.

MARIA: Dag Bertha. Ik kwam die cheque hier inlossen.

BERTHA: (neemt cheque) Dat is 462 frank: 100, 200, 300, 400, 50, 10, 1 en 2.

MARIA: En dan zou ik nog 10.000 frank willen zetten op 't spaarboekje van onze Johan.

BERTHA: Mag ik het spaarboekje ? Dank je wel. Hoe is 't met Johan ?
(vervult nodige formaliteiten en telt het geld gedurende het volgende gesprek)

MARIA: Pfff, nog altijd zonder werk, hè. Die jongen zoekt wel, maar ja. Als er geen werk is.

BERTHA: 't Is moeilijk hè, tegenwoordig.

MARIA: Zeg dat wel. Echt waar, hè Bertha. Waar onze Johan al overal geweest is, en hoeveel brieven dat hij al geschreven heeft ! Dat is niet te geloven ! En dat helpt allemaal niets.

BERTHA: Ja, 't Is erg, hè Maria ! En zeggen dat er zoveel mensen klagen en zagen over hun werk. Ze moesten tevreden zijn dat ze het hebben ! Maar als je 't mij vraagt, hè, heb je toch meer nodig dan wat goeie wil, hoor !

MARIA: Wat wil je daarmee zeggen ?

BERTHA: Wel, een lange arm, natuurlijk ! Volgens mij is dat de enige manier.

MARIA: Zou je dat denken, Bertha ? Onze Johan heeft toch zijn diploma. En hij was altijd den eerste, hè.

BERTHA: Och Maria, daar gaat het toch niet over ! Tegenwoordig heeft iedereen toch een diploma ! Ik zal eens iets zeggen, maar, euh, dat is onder ons, hè ?

MARIA: (wat is de war) Ja, ja.

BERTHA: Onze Gust zijn broer, hè ? Die zit al jaren op de ziekenkas. En die gaat nogal dikwijls tenissen met zijn baas. En daarna gaan ze dan 'ns eten, met de vrouwen erbij en zo.....Allez, je kent dat, hè. Ik zal daar 'ns horen.

MARIA: Ja, als dat niet teveel gevraagd is.

BERTHA: Bah, neen. Volgende zondag, allez, overmorgen, gaan we daar toch op bezoek. Ik zal dat 'ns vragen. Je weet nooit, hè. En vragen kost niks. Wat heeft die ook alweer gestudeerd ?

MARIA: Boekhouden, A1 ! Allez dat is vriendelijk hoor, Bertha.
(steekt spaarboekje weg)

BERTHA: Graag gedaan, Maria.

MARIA: Allez, dan stap ik maar 'ns op. Ik heb nog wat boodschappen te doen. Zeg, nog 'ns bedankt, hè Bertha. Tot ziens, hè !

BERTHA: Dag Maria !

MARIA: (af links)

BERTHA: (tot Jean-Claude) Jij weet niet hoe gelukkig je bent, Jij !

JEAN-CLAUDE: Waarom, Bertha ?

BERTHA: Wel, omdat je werk hebt. Die sukkelaar van een Johan. Die vindt maar niets. En die jongen zoekt, hè. 't Is waar wat ze zegt, hoor. Enfin, ik ga'ns even naar 't toilet en dan doen we verder, hè.

JEAN-CLAUDE: Ja, dat is goed, Bertha.

BERTHA: (af rechts) Stilte. Jean-Claude draait zich om? Kijkt naar Kitty. Deze werkt gewoon verder. Jean-Claude gaat langzaam naar haar toe. Wanneer hij kort genoeg bij haar is, geeft hij haar plots een zoen.

KITTY: (als door een wesp gestoken overeind) Maar enfin, Jean-claude!! Hier toch niet, hè jongen.

JEAN-CLAUDE: (beduusd) Ja, maar, gisteren mocht dat toch, Kittytje ?

KITTY: Kittytje, Kittytje. Daarstraks toen ik binnenkwam, begon je ook al van Kittytje.

JEAN-CLAUDE: En dat vond je toen heerlijk, zei je.

KITTY: Gisteren was gisteren, hè Jean-Claude. Als je wil dat ons plan lukt, dan zal je wat comedie moeten spelen. Ik heb dat gisteren toch dikwijls genoeg uitgelegd, zeker.

JEAN-CLAUDE: Ja, Kitty. (stilte) Voor derest is alles toch in orde, hè ?

KITTY: Alles is in orde: om klokslag 3 uur stormen ze hier binnen. Wij moeten zorgen dat we bij de brandkast staan. Daar dus. Ze dwingen Maurice om de cijfercombinatie te zeggen. Wij maken ze open en geven hen het geld. Ze nemen ons mee als gijzelaars en klaar is kees !

JEAN-CLAUDE: En moet dat nu echt vandaag ?

KITTY: Zeg kom hè, Jean-Claude. Het heeft onze baas al genoeg moeite gekost om je hier binnen te krijgen, hè zeg. (wil verder werken)

JEAN-CLAUDE: Zeg, Kitty ?

KITTY: Ja, Jean-Claude ?

JEAN-CLAUDE: Weet jij misschien wie dat vrouwmens van daarstraks was ?

KITTY: Wie ?

JEAN-CLAUDE: Wel, ze was hier pas, toen jij binnenkwam. Ze zei dat ze mijn moeder was en ze gaf mij een thermos. Ik was zo uit mijn lood geslagen dat.....

KITTY: (kwaad) Dat je met die thermosfles begon te klungelen ! Dat

was Jennifer ! Die heeft mij naar hier gebracht. Zij is tegenwoordig de rechterhand van de baas. Dus ik zou maar oppassen. Ik denk niet dat je een goede indruk hebt gemaakt !

JEAN-CLAUDE: Ja, maar wat kwam ze dan doen ?

KITTY: Wel, kijken of jij er wel was. Je moet niet vragen hoeveel vertrouwen de baas in jou heeft ! (Bertha's stem op de achtergrond)
Allez, vlug op je plaats.

JEAN-CLAUDE: Eerst een kusje.....

KITTY: (wanhopig) Oohh....(kust hem vluchtig)

Bertha op met Marcel, de postbode.

BERTHA: Je bent zo vroeg terug, Marcel ?

MARCEL: Ja, 't viel nogal mee vandaag. (bemerkt Jean-Claude) Aha, de nieuwe is er al. Allez, welkom op de post zullen we maar zeggen, zeker. (stapt op Jean-Claude toe)

JEAN-CLAUDE: (reageert niet)

MARCEL: (tot Bertha) Hij is toch niet doof, hè Bertha ?

BERTHA: (tpt Jean-Claude) Jean-Claude !

JEAN-CLAUDE: (geschrokken) Ja, Bertha ?

BERTHA: Dat is Marcel, onze postbode.

JEAN-CLAUDE: Oh, aangenaam. Ik ben Jean-Claude.

MARCEL: Ja, dat zal wel, ja. Ze zouden jou op de dienst "klachten" moeten zetten, jongen.

JEAN-CLAUDE: (niet begrijpend) Wablieft, Meneer ?

MARCEL: Dat ze jou op de dienst "klachten" zouden moeten zetten !

JEAN-CLAUDE: Waarom, Meneer ?

MARCEL: (luchtig) Oh, zomaar.

KITTY: Allez, Marcel, je moet die jongen zo niet plagen. 't Is zijn eerste dag hier !

MARCEL: (naar Kitty) Jij jan daar beter tegen, hè ! (kietelt haar)

KITTY: (luide gil) Ooohh....Hou op ! Marcel, hou op. Ik word zot !

MARCEL: (kietelt verder) Op mij dan toch wel, hoop ik !

BERTHA: (hoofdschuddend) Allez, allez. Seffens is Maurice weer ja-loers. En dan !

KITTY: (vlucht van haar stoel) Marcel !

MARCEL: (achtervolgt haar door het bureau. Deur van de chef gaat open. Maurice komt buiten)

MAURICE: (doet een poging om streng te zijn) Wat is dat hier allemaal ?